

#1 New York Times bestseller

„Hlboké a podmanivé.“
– Jennifer Niven

Toto leto bude iné

román

CARLEY
FORTUNE

Autorka románov Každé ďalšie leto
a Stretneme sa pri jazere

Carley Fortune
Toto leto bude iné

*Toto leto
bude iné*

**CARLEY
FORTUNE**

aurora

Z anglického originálu *This Summer Will Be Different*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Penguin Publishing Group
v roku 2024, preložila Júlia Zelenčíková.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA, spol. s r. o., Bratislava, 2025
Číslo publikácie: 41

Jazyková redakcia: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Mária Pavligová
Zodpovedný redaktor: Matúš Mládek
Technická redakcia: Ivana Mládeková
Sadzba: Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač: Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

This Summer Will Be Different
Copyright © 2024 by Carley Fortune
All rights reserved.

Cover photo © Elizabeth Lennie
Cover design © Penguin Random House

Translation © Júlia Zelenčíková 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2025

ISBN tlačaná verzia: 978-80-8250-138-7
ISBN e-kniha: 978-80-8250-139-4

*Pre Meredith, samozrejme.
Lúbim Ťa, ty moja ustrižka.*

PRVÁ ČASŤ

... nie je príjemné pomyslieť si,
že zajtra je nový deň
a v ňom zatiaľ žiadne chyby?

L. M. Montgomery, *Anna zo Zeleného domu*

PROLÓG

Leto, pred piatimi rokmi

Z rúk som si urobila pomyselné okuliare a nasávala výhľad. Slnkom zaliaty záliv. Voda trblietajúca sa ako zafír pod hrdzavoranžovými útesmi. Morské riasy v spletitých hniezdach na kúsku pieskového pobrežia. Reštaurácia s dreveným obložením. Kopa pascí na homáre. Muž vo vysokých rybárskych čižmách.

Nos som mala plný vône mora a v ušiach sa mi ozývalo narážanie rybárskeho člna o mólo. Šaty, roztrepotané slaným vánkom, sa mi lepili na lýtka. Usmiala som sa. Presne tak som si svoju prvú dovolenku na Ostrove princa Eduarda predstavovala. Teda, až na jeden kľúčový detail. Bridget síce let zmeškala, ale ja som bola tu. A bola som hladná.

Vošla som do reštaurácie Chatrč Malpeque. Mojim očiam chvíľu trvalo, kým si zvykli na nové prostredie. Pozornosť som okamžite upriamila na dievča s umelými červenými vrkočmi a slameným klobúkom na hlave. Sedelo pri stole pri okne. Kým jej starší brat sledoval chovateľov slávkov pri vode, z taniera mu ukradlo hrubý hranolček. Maličká si všimla, že na ňu zízam. Strčila si hranolček do úst a ja som jej ukázala palce hore.

„Keď dorazíme na ostrov, tvoje problémy nebudú až také obrovské,“ sľúbila mi včera Bridget. Zosunula som sa na kuchynský pult v našom byte, čelom sa opierala o žulový povrch. Pohľadila ma po chrbte. „Rodičov nepočúvaj. Zvládneš to, Včielka.“

Bridget ma nikdy nevolala krstným menom. Pre väčšinu ľudí som bola Lucy Ashbyová. Až na moju najlepšiu kamošku. Pre ňu som bola Včielka.

Podišla som k stolíku pre čašníkov a ručne maľovanému nápisu USTRICE NA ZHLTNUTIE. Zacítila som vôňu sladového octu. Už sa mi zbíehali slinky. Drevené stoly, každý iný, boli obsadené a nevyzeralo to, že by sa niekto chystal zaplatiť. Bol prosto taký deň.

Chcela som odísť, ale vtom na mňa zavolala čašníčka s čiernymi vlasmi popretkávanými šedinami a troma taniermi homárových roliek na ruke.

„Sadni si k baru, zlatičko.“ Otočila som hlavu. Za mnou bol celý rad prázdnych stoličiek.

A on.

Sedel z druhej strany baru, hlavu mal sklonenú a otváral ustrice. Biele tričko sa mu pritom napínalo na ramenách a pleciach. Vlasy mal o odtieň tmavšie ako ja, tmavočokoládové, husté a vlnité, dosť krátke na to, aby videl, ale dosť dlhé na to, aby si robili, čo chceli, a padali mu do čela.

Sledovala som, ako napínal predlaktia, keď do ustrice strkal nožík s drevenou rukoväťou, ako krútil zápästím, keď ju chcel vypáčiť. Čepel si utrel do poskladanej utierky a prekĺzol ňou do prostred mušle. Vrchnú polovicu odhodil. Nožíkom urobil ešte jeden rýchly pohyb a položil ustricu do vaničky s drveným ľadom.

Podišla som bližšie. Znovu si utrel čepel noža. Nestrčil ju do ďalšej ustrice, ale zarazil sa a zdvihol ku mne oči.

Skoro som sa potkla. Mal tie najžiarivejšie, ľadovcovomodré oči. Vynímali sa na jeho opálenej pokožke. Bradu mu rozdeľovala jamka. Jeho tvár nevidela žiletku aspoň dva dni. Bola plná kontrastov. Silná čeľusť. Jemné ružové pery, spodná plnšia než vrchná. Žiariace oči obrúbené čiernymi mihalnicami.

Pozeral sa na mňa menej než sekundu. Ja som videla jeho a on mňa a v tom okamihu sa medzi nami niečo zrodilo.

Vedomie. Potreba. Túžba.

Iskra.

Môj tep sa zrýchlil, vytrvalo mi dunel v ušných bubienkoch. Všetky starosti, strach a hanba, ktoré som si so sebou niesla od chvíle, keď som rodičom oznámila, že dávam výpoveď v práci, sklzli z mojich pliec ako hodváb.

Znovu sa pustil do práce. Nevšimol si, že som odtiahla stoličku. Neuveriteľne rýchlo otváral jednu ustricu za druhou. Zízala som na jeho ruky. Roztvoril dobrý tucet ustríc, a keď skončil, táčňu položil na koniec pultu.

Vtom sa pozrel priamo na mňa. Chvíľu sme na seba hľadeli. Na jeho pohľade bolo niečo opatrné, pod žiarivými jazierkami sa skrývala akási ostrážitosť. Zbadala som v nich aj záblesk smútku, ale kým som premýšľala, kde sa tam vzal, zmizol. Zblízka som si všimla, že v pravej dúhovke má pod zreničkou drobučký hnedý fliačik. Malinká, dokonalá chybička. Odrazu mi nepripadalo hrozné, že Bridget zmeškala lietadlo. Bolo to ako osud. Príťažlivejšieho chlapa som ešte nevidela.

„Hladná?“ opýtal sa.

„Ako vlk,“ odpovedala som. Zazdalo sa mi, že mu šklblo perou.

„Odkiaľ si?“ opýtal sa hlbokým, chrapľavým hlasom. Prirovnala by som ho k brezovej kôre. Hovoril s výraznejším prízvukom ako Bridget.

„Ako vieš, že nie som odtiaľto? Mohla by som tu žiť.“

Zahľadel sa mi do očí. Znovu to spojenie. Iskra uháňajúca po živom kábli. Prezrel si moje vlasy – medenohnedé, zapletené do koruny okolo hlavy –, potom oblečenie. Zvraštil čelo. Keď som premýšľala, aké oblečenie si na dovolenku vezmem, šaty mi pripadali primerane vidiecke. Mala som na sebe voľnejšie bavlnené šaty s ginghamovým vzorom odhaľujúce plecia. Anna Shirleyová s nádychom modernosti. Nazberkané rukávy však už boli asi príliš.

Pokrčil plecami. To gesto mi bolo známe. „Väčšina ostrovčanov nenosí obrusy,“ odpovedal ľahostajne. Spoza jeho chrbta doletela servírka, potľapkala ho po pleci a nesúhlasne zatskala. Zamračená som si uhladila bavlnené šaty a narovnala výstrih.

Vzal ďalšiu ustricu. Roztvoril ju a dodal: „Ale je to pekný obrus.“

„To by aj mal byť. Vybrakoval mi kreditku.“

„Nevšímaj si ho, zlatičko,“ utešovala ma servírka a z kuchynského okienka vzala dva tanier s treskou v cestíčku. „Už hrdzavie. Myslí si, že si vystačí s tými očami. Stále mu opakujem, že ženy oceňujú slušné správanie.“

Zasmiala som sa. V tej chvíli sa mi bleskovo pozrel do očí a znovu som to pocítila. Zimomriavky na chrbte.

„Naozaj to ženy oceňujú? Slušné správanie?“ opýtal sa hlbokým hlasom, obtierajúcim sa o moju kľúčnu kosť a plecica.

Ten tón som poznala. Flirtovanie. Bol rafinovanejší než to, na čo som bola zvyknutá – chýbala mu očividná baliaca hláška a naparovanie sa typu *nemôžeš mi odolať* –, ale flirtoval. Pozvánka do hry. Úvodná replika partnera pri improvizácii. Vedela som flirtovať. *Flirtovanie*, to bolo moje. Zachveli sa mi pery, on nasadil zubatý úsmev.

„Netuším, čo oceňujú ostatné ženy, ale táto by ocenila jedálny lístok.“ Naklonila som sa. „Prosím.“

„Dobre teda.“

Moju žiadosť však neposlúchol. Namiesto toho nastrúhal trochu čerstvého chrenu, ktorý poštekľil môj nos, a s dvoma mesiačikmi citróna ho položil doprostred kruhu z ustríc. Tanier posunul pred mňa a pridal k nemu fľašku s pikantnou omáčkou. Šesť lesklých ustríc zo zálivu Malpeque.

„Na mňa.“

„Fakt?“

Posunul sa. Mal na sebe tmavomodré džínsy, na členkoch vyhrnuté, a čiernobiele kockované Vansy. Kým mi nalieval pivo, sledovala som jeho bicepsy. Položil pred mňa orosený pohár.

„Nech sa páči...“ povedal, no zrazu stíchol.

„Lucy.“

„Nech sa páči, Lucy.“

„Ďakujem...“ Ukázala som naňho.

Utrel si ruky do utierky a zahľadel sa na mňa, akoby sa najprv musel o niečom presvedčiť a až potom mi mohol odpovedať. „Felix,“ odvetil po chvíli.

„Nie som pivárka, Felix.“

„Je to čučoriedkový Ale, z ostrova. Ochutnaj.“

Odpila som si. Pivo bolo studené a mierne kyslasté.

„Ďakujem.“ Položila som pohár. „A predtým si mal pravdu – nie som odtiaľto. Žijem v Toronte,“ dodala som, načahujúc sa za ustricou.

„V Toronte,“ zopakoval, ale znelo to skôr ako *Terana*. Vážne prikývol. „To ma mrzí.“

Zašklabila som sa naňho. „Nemusí. Páči sa mi tam. Väčšinou. Bol si tam niekedy?“

„Raz,“ odpovedal. „Len na noc, ale stačilo mi to.“

Zahmkala som. Torontu bolo treba prísť na chuť, a hoci som v ňom žila už sedem rokov, nebola som si istá, či som mu už na chuť prišla. Na ustricu som si nasypala trochu chrenu, pokvapkala ju citrónovou šťavou, nadvihla k Felixovi a so zatvorenými očami som si ju vyliala do úst. Na jazyku som pocítila svieži oceán a s ním aj spomienku.

Minulá jeseň, Bridget a ja v našom byte. Práve sme spolu začali bývať. Celý víkend sme vybalovali a všetko prehodnocovali. Hodia sa k sebe naše veci? Hodíme sa k sebe my? V nedeľu večer sme zistili, že máme dva otvárače na konzervy, žiadny konferenčný stôl, futón s otrasným roštom a doživotnú zásobu sviečok z IKEA.

Boli sme celé od prachu, ležali sme na chrbte na dlážke, keď odrazu Bridget vyskočila a v ponožkách dokorčuovala do kuchyne. Z chladničky vytiahla škatuľu s ustricami Malpeque z Ostrova princa Eduarda. Dvadsiatničiek ako Bridget, s vlastným nožíkom na ustrice, bolo len málo. Dovtedy som žiadnu neochutnala. V kope novín, plastových obalov a kartónu nevedela nožík nájsť, tak škatuľku nasilu otvorila skrutkovačom, ktorý vydolovala z kufrička s náradím. Tvár jej od námahy zružovela.

„Ak sa niekedy stretneš s niekým z mojej rodiny,“ prehovorila, keď vylovila úlomok mušle, „sľúb mi, že im nikdy neprezradíš, ako som to s tými ustricami posrala.“

Priateľkami sme boli už rok a okrem mojej tety bola pre mňa tým najdrahším človekom. Lenže v ten večer som Bridget zbožňovala ešte trochu viac.

Mala by tu byť. Moja prvá ustrica na ostrove. Ešte ráno sme boli spolu, ale odrazu mi tak nesmierne chýbala, až ma zabolelo hrdlo.

Otvorila som oči. Felix na mňa zízal. Odprisahala by som, že som v jeho očiach zazrela náznak bolesti – melanchóliu plávajúcu pod modrou hladinou.

„Dobré?“ opýtal sa.

„Veľmi.“

Posunula som sa na stoličke a prekrížila si nohy. Cítila som, že sa začínam červenat'. Najsilnejšie emócie sa prejavovali červeňou na mojej hrudi. Začínali pôsobiť medzi prsami a zakrádali sa až ku krku. Felixove oči skĺzli dole. Pristáli na trojici materských znamienok na mojej kľúčnej kosti.

„Čo ťa teda privádza na ostrov?“

„Babská jazda.“

Bol to Bridgetin nápad. Rodičom som konečne povedala, že som dala výpoveď v práci a na oddelenie styku s verejnosťou som sa vykašlala. Potom sme sa rozhodli ísť na dovolenku na ostrov, k jej rodine. Dva týždne plné ustríc, piesku a mora. Dva týždne relaxu a žiadnych starostí. Akoby sme dosiahli ďalšiu úroveň nášho priateľstva. Bývali sme spolu rok, priateľky sme boli ešte o rok dlhšie, ale človek niekoho skutočne spozná až vtedy, keď stretne jeho rodinu. Ja som sa tej Bridgetinej nevedela dočkať. Bola tým najsebavedomejším, najschopnejším, najveľkodušnejším človekom, akého som poznala. Chcela som vidieť, odkiaľ pochádza.

Felix sa pozrel na prázdne stoličky vedľa mňa. „A kamarátku si stratila cestou?“

Bridgetini rodičia sa mali vrátiť až budúci týždeň, boli na návšteve u priateľov v Novom Škótsku, a jej mladší brat jej neodpovedal na správy ani jej nezdvihol telefón, takže netušil, že prídem sama. Mala som odšoférovať až k nim domov a vojsť. „Obíď dom a choď na terasu,“ poučila ma Bridget. „Pod keramikou ropuchou je náhradný kľúč.“

Samotu som neznášala tak veľmi ako pokojné vysedávanie. Nechcela som sa po zvyšok popoludnia sama potulovať okolo

domu Clarkovcov a v tichu počuť nespokojnosť rodičov. Prenajatým autom som šla z letiska v Charlottetowne rovno do Chatrče Malpeque.

„Kamoška príde zajtra,“ odpovedala som, hľadiac Felixovi do očí.

Informáciu spracoval s naklonenou hlavou a prižmúrenými očami. Potom vzal do ruky nožik. Sledovala som, ako za niekoľko minút otvoril aspoň tri tucty ustríc. Jeho ruky sa pohybovali impozantne rýchlo. Už som si pomyslela, že som ho odhadla zle, ale vtom prehovoril. Jeho oči ukryté pod mihalnicami našli moje.

„Máš niečo v pláne, kým kamoška príde?“

Možno to bolo pivom alebo vzrušením z nového miesta, pretože zvyčajne nie som taká trúfalá, nie som si istá tým, čo chcem. „Nie,“ odpovedala som Felixovi. „Som úplne voľná.“

Vyvalil oči a zanadával. Po ruke mu cícerkom stekala krv. Zo zásobníka som schmatla za hrst papierových obrúskov a ponáhľala som sa k baru.

„Si v poriadku?“

Odtiahol ruku z rany na ľavom zápästí a ja som ju zakryla obrúskami.

„Asi ti to musia zašit.“

„Je to len škrabanec.“

Podišla som bližšie. Zvierala som mu rameno a tlačila na reznú ranu.

„Pre lásku božiu,“ zvolala servírka. „Odprac to a vypadni.“

Stále som Felixa držala. Zašla som s ním do malej kancelárie. Zo zásuvky stola vytiahol súpravu prvej pomoci.

„Stáva sa ti to často?“ opýtala som sa, kým som mu gázou obväzovala zápästie. Na koži som cítila jeho teplý dych.

„Nie, Lucy. Nádherné ženy mi zvyčajne nehovoria, že sú úplne voľné, keď držím niečo ostré.“

Usmiala som sa. „A úprimné?“

„Ani tie.“

„Škoda,“ skonštatovala som, ale až tak som mu neverila. Jeho tvár bola úchvatná, ale zároveň drsná. Navyše, boli tu tie vlasy

a bicepsy. Dôkladne som si ho obzrela aj odzadu. Nádhera. Iste už na svoju adresu počul jednu či dve baliace hlášky, ktoré sa hrali so slovom ustrička. Od chvíle, čo som vošla do reštaurácie, som vymyslela aspoň päť.

Upevnila som gázu, ale nedokázala som ho pustiť. „Nechceš, aby sa na to pozrel lekár?“ opýtala som sa. „Odveziem ťa do nemocnice.“

„To je v pohode.“ Prikrčil sa a pozrel mi do očí.

Iskrenie. Syčanie. Praskanie.

„Čo keby si ma radšej odviezla domov, Lucy?“

CESTOU SME SA TAKMER VÔBEC NEROZPRÁVALI, ALE V AUTE TO od očakávania len tak vrelo. Cítila som Felixov pohľad. Z líca mi prešiel na plecيا. Potom nižšie. Určite videl, ako mi pulzuje krk.

Bola som nervózna, skrúcalo mi žalúdok. Mala som dvadsaťštyri, na romániky bez záväzkov som bola zvyknutá. Užiť si, zaflirtovať, prežiť zábavnú noc a niekoľko týždňov sa s daným človekom naťahovať – voľné vzťahy boli mojou špecialitou. Toto však bolo iné. Riskantné. Neboli sme na večeri či drinku. Nevyhľadala som si ho na internete. Nevedela som, aké je jeho priezvisko ani koľko má rokov. Možno niečo po dvadsiatke? Vedela som o ňom len to, že bol sexy, ustrice otváral, akoby šlo o predohru, a chcel sa so mnou vyspať.

Odbočila som na príjazdovú cestu k jeho domu, na červenú prašnú cestičku kľukatiacu sa pomedzi zelené zelerové polia. Okolo jarku v chumáčoch rástli ružové a fialové byliny. Prešla som zákrtu, potom ďalšiu a vtom uvidela dom. Hrdo sa týčil v diaľke. Pokrývali ho šedivejúce cédrové šindle. Strecha sa na oboch stranách končila vysokánskymi vrcholmi. Drevené obloženie bolo žiarivobiele, dvere veselo žlté. Za domom sa rozprestieral oceán, trblietajúca sa modrá pláň.

„Tu bývaš?“ opýtala som sa, keď som zaparkovala. Kvetinové záhony boli nádherné. V Toronte sa sezóna pivoniek už skončila,

ale tu kvitli v plnej kráse. Musel ich tam byť aspoň tucet. Množstvo ruží. Po latkovej mreži sa ťahal plamienok purpurový. Papuľky. Čiernooké Zuzany. Obrátila som sa na Felixu. „To je tvoja záhrada?“ On však už vystupoval z auta.

Obišiel ho, otvoril mi dvere a ponúkol mi ruku. Silný vietor mi prilepil šaty k nohám a pľúca mi naplnil atlantický vzduch. Zasmiala som sa, snažila som sa napraviť si šaty, ale Felix si ma pritiahol bližšie. Na pivonky som celkom zabudla. Bol odo mňa len o pár centimetrov vyšší. Dokonale sme do seba zapadli, nos k nosu, hrud' na hrud', bok k boku.

„Takto som si dnešný deň nepredstavovala,“ povedala som.

Usmial sa. Na ľavom líci som zazrela jamku. Po smútku, ktorý som si všimla v reštaurácii, neostalo ani stopy.

„Nie?“

Jeho pery sa obtreli o moje a skĺzli na krk. Zaklonila som hlavu a pozerala sa na volavku letiacu ponad naše hlavy.

„Ee.“

Jeho ústa našli trojuholník znamienok, poštekli ma strniskom. Jedno po druhom pobozkal, potom oblízal. Zachvela som sa.

„Asi si si toho veľa nenaštudovala,“ odpovedal a perami prešiel k môjmu uchu. „Presne takto vítame krásne cudzinky. Tradičný pozdrav ostrovanov.“

Rozosmial ma. „Keby som to vedela, prišla by som skôr.“

Ruku obkrútil okolo môjho zátylku. „Prišla si presne včas.“

Takmer sme sa dotýkali telami, sekundu plnú iskier sme sa na seba pozerali. Potom sme priestor medzi nami uzavreli. Chcela som rýchlovku, ale začalo sa to pomaly a jemne, nesmelo. Vtom však Felixov jazyk skĺzol po mojich perách. Zavesila som sa na neho, prstami som blúdila v jeho vlasoch. Prisal sa k mojej spodnej pere. Zastonala som. Odrazu som začítala jeho zuby, ťahali ju. Nehrýzol prisilno, ale tak ma prekvapil, že som otvorila oči. „Bolí?“

Chytila som si ústa a pokrútila hlavou. „Viac.“

Voviedol ma dnu. Nestihla som sa ani poriadne poobzerat a znovu sme sa bozkávali. Chytila som ho za okraj trička a začula kovový škripot svojho zipsu. Vyzliekali sme jeden druhého,

zakopávali o šaty, kráčali po schodoch do jeho spálne ako horúčkovitý spletenec rúk, nôh a smiechu.

Celkom nahí sme dopadli na jeho posteľ. Jeho telo bola samá tvrdá línia, ostrá kontúra, ako stvorené na štúdium aerodynamiky. Mal široké plecia, pevnú hrud' s riedkym tmavým ochlpením. Rukami som kĺzala po jeho bronzovej pokožke, obdivovala pevné kocky na jeho bruchu.

Kým bozkával moje telo od hlavy až dole, izbu som si veľmi nevyšímala. Zazrela som len ošúchaný výtlačok *Šíreho Sargasového mora* na nočnom stolíku. Kniha ma na chvíľu ohromila, nepovedala by som, že dvadsiatnik bude čítať práve túto, lenže potom sa sánkou obtrel o moje vnútorné stehno a izbe som už nevenovala pozornosť.

Slnko zapadalo, oblohu čerili kráľovsky modré a oranžové pruhy. Zhodli sme sa, že už nemáme energiu. Felix pripravil večeru. Hrubé krajce chleba s kôrkou potreté maslom. Na tanier nakrájal na kolieska šťavnaté paradajky, posolil ich a pokvapkal olivovým olejom. Na ďalší naložil kurča rotisserie. Čedar. Varenú kukuricu. Na chlieb sme si naukladali paradajky a syr a zhltili celé kurča. Večerali sme na verande s výhľadom na záliv, obaja v bielych tričkách, ktorých mal plnú zásuvku, on ešte v boxerkách.

Druhý raz sme sa nedostali ani na poschodie. Dokonca ani dovnútra. Felix chutil ako zrelé paradajky v lete, ktoré sme zjedli na večeru – svieži výbuch slnka a soli.

Viac, opakovala som. *Viac*.

PREBUDILA SOM SA RÁNO. RUKOU MI ZVIERAL PÁS, TELOM objímal moje. Asi sme tak zaspali, aj keď som si to nepamätala. Pokojne som ležala, nechcela som ho zobudiť, nechcela som čeliť nevyhnutnému trápnemu ránu. Noc bola vzrušujúca. Nepoznali sme sa, ale správali sme sa ako dlhoroční milenci. Felix sa asi potreboval odviazať presne ako ja. Teraz sa iste budeme hanbiť. Vtom som však na pleci pocítila jeho strnisko a na krku jeho pery.

Niečo mi šepkali. Nebolo to trápne. Bolo to pomalé, lenivé a sladké, ako teplá karamelová poleva stekajúca po kopčeku zmrzliny.

Nakoniec sme sa od seba odtrhli, povedala som, že by som mala ísť, ale Felix ma ubezpečil, že sa nemusím ponáhľať.

„Ak chceš, osprchuj sa,“ navrhol mi. „Piješ kávu alebo čaj?“

Ostala som. Osprchovala sa. Felix si dal čaj, ja kávu.

„Kedy musíš ísť po kamošku na letisko?“ opýtal sa. Sedeli sme na terase, on na leňoške, ja v rohu pohovky, na ktorej sme sa v noci vášnivo pomilovali.

„O chvíľu, myslím. Pristáť by mala o dvanástej.“

Felix si pofúkal čaj, z jeho hrnčeka sálala para.

„Včera večer mi bolo skvele,“ poznamenal a zdvihol oči k mojim. „Viem, že si prišla len na dva týždne, ale...“

Skočila som mu do reči. „Felix, včerajšia noc bola...“ Výbušná. Horúca ako v pekle. Možno až ničivá. Môžem úprimne povedať, že lepší sex som nemala. „Bola... no, veď si tam bol. Vieš, aká bola.“

Oči mu klesli na moju červenajúcu sa hrud' a zastavili sa na troch znamienkach. „Áno, *bol*.“

Chcela som, aby vedel, že aj mne bolo skvele. Nemuseli sme sa o *tom* rozprávať. „Chcem povedať, že áno, bolo to úžasné. Päť hviezdíček. Lenže viem, že to bola jednorazová záležitosť.“

„Skôr štvorrazová.“ Zahliadla som jamku.

„Presne,“ prisvedčila som, hľadiac mu do očí.

Iskrenie. Syčanie. Praskanie.

Odkášľal si. „Kde budete bývať? Ak chceš, môžem ti dať pár tipov na ubytovanie. Mám zoznam. Keby sa niekto pýtal v reštaurácii. Mobil som si včera zabudol v kamošovom aute, ale keď mi ho dnes donesie, pošlem ti ho.“

„To by bolo super, ďakujem.“ Vybrala som svoj mobil a otvorila konverzáciu s Bridget. „Kamoška tu vyrástla, ale už roky žije v Toronte.“ Prečítala som adresu ubytovania s názvom Letný vánok a pozrela sa na Felixu.

Civel na mňa, ani nežmurkol a odrazu zbledol.

„Čo?“

Prehovoril až o pár sekúnd. „Si si istá?“

„Asi?“ Znovu som prečítala adresu. „Prečo? Poznáš ju?“ Jeho oči sa zabodli do mojej tváre. „Si Bridgetina kamoška,“ povedal. „Myslel som si, že prídete budúci týždeň.“

Otvorila som ústa, chcela som odpovedať, ale vtom som si vedľa posuvných dverí všimla zelenú keramickú ropuchu. Odrazu mi silno stiahlo žalúdok.

„Bože.“

S Bridget sme si pred výletom stanovili len tri pravidlá.

Prvé: Zjedz toľko ustríc, koľko sama vážiš.

„Si Včielka,“ skonštatoval Felix.

Krútila som hlavou, ale mal pravdu. Som Včielka.

Druhé: Na mesto zabudni.

Odrhla som oči od ropuchy. Vedela som, že pod ňou nájdem kľúče.

„Ty si Vlk,“ zamrmlala som. „Si Bridgetin...“ Vtom sa ma zmocnila nevoľnosť, a to s takou silou, že som nedokázala dokončiť vetu. Roztrasenou rukou som si zakryla ústa.

A tretie: Nezamiluj sa do môjho brata.

„Hej,“ prisvedčil Felix. „Bridget je moja sestra.“

Súčasnosť

Deväť dní do Bridgetinej svadby

So zvrášteným čelom si prezerám ilustráciu na stole pred sebou. Nakreslila som ju detailnejšie než svoje zvyčajné skice. Občas sa pred zákazníkmi predváždam a rýchlo načrtnem jednoduchú kresbu. S kvetinami však pracujem viac než päť rokov, takže klenuté prechody a chupy už kresliť nemusím. Tentoraz som dôkladne načrtla každý lístok či lupienok a vytieňovala ich zelenou, modrou a bielou. Stále to však nie je ono. Kvetinové klenuté prechody sú moja špecialita a tento musí byť veľkolepý. Dychvyrážajúci. Dokonalý. Pretože pod ním bude stáť Bridget a Miles, keď si pred rodinou a priateľmi sľúbia, že sa budú milovať a ctiť po všetky dni svojho života. Pod ním si dajú prvý manželský bozk. Bridget odvedie k Milesovi jej otec, ale mám pocit, akoby som mu ju odovzdávala aj ja. Svoju najlepšiu priateľku, čoskoro vydatú ženu.

„Niečo tomu chýba. Musí to byť okázalejšie,“ poviem Farah. Je mojou zástupkyňou v kvetinárstve Kvetináreň. Pracuje tu takmer tak dlho ako ja. Je poetkou s neomylným okom a tvorivou dušou. Pre moju tetu bola ako kocúrnik. Tvrdí, že aranžovanie kvetín robí dobre jej duši. Najradšej nosí rozmazanú čiernu očnú linku a žiarivé oblečenie. Dnes sú to néonovooranžové cyklistické šortky.

Otočím sa na stoličke. „Čo ty na to?“

Zahmká a pozbiera papiere, aby boli všetky skice kvetín pre Bridget – základné kvety, kytice, svadobné pierka, girlandy a rôzne ďalšie dekorácie – v úhladnej kôpke. „Máš tu toľko kvetov, že možno neostane miesto pre hostí.“

Farahin spôsob vyjadrovania kolíše medzi ľahostajnosťou a pohrdaním. Prvý raz som ju videla usmievať sa až po niekoľkých mesiacoch spoločnej práce. Medzi jej hornými rezákmi som si všimla rozkošnú medzierku. O pár ďalších mesiacov som zistila, že sa väčšinou rozčuľuje. Do práce nosí aj svoju labradorku, Sylviu. Je pre ňu milujúcou psou mamičkou. Sylvia spí pod stolom a ňufák si opiera o moju nohu.

„Je to príliš?“ opýtam sa.

Žmúria na mňa nahnedo nalíčené oči. „Zvyčajne o podobných dizajnoch toľko nepremýšľaš.“

Má pravdu. Teta Stacy ma naučila správne sa starať o kvety, či už tie v záhrade, alebo vo váze, a s obľubou sa so mnou delila o užitočné triky. Lenže môj zmysel pre rovnováhu, farebnosť a druh, ten mám od narodenia. A keď sa dostanem do švungu, ruky zázračne zvíťazia nad mozgom. Môj obľúbený zvuk je strihanie stonky.

„Máš na to oko, zlatko,“ hovorievala teta. „To je dar, ktorý sa nedá naučiť.“ Skôr než sa Stacy rozhodla pre kariéru kvetinárky, bola herečkou. Preslávila sa opakujúcou sa úlohou talianskej všetečnej príbuznej v kanadskom tínedžerskom seriáli *Pripravené alebo nie?* a na troch ročníkoch Stratfordského festivalu. Neustále niečo vyhlasovala a robila to naozaj vznešene.

„Viem,“ odpoviem Farah. „Ale...“ Stíchla som.

„Ide o Bridget,“ doplní Farah.

„Hej. Ide o Bridget.“

Moja najlepšia kamarátka má slovník ako námorník, srdce ako matka levica a desivú vášeň pre zoznamy, štítkovače a tabuľky. Nebola by to Bridget, keby na plánovanie svojej svadby nedohliadala s chirurgickou presnosťou. Dala mi farebne rozlíšený šanón, zdieľala so mnou kalendár Google, v ktorom máme poznačených milión stretnutí – mám k nemu prístup ja a aj jej snúbenec Miles.

Takisto máme k dispozícii jej súbory s kontaktmi na predajcov a číslami na každého, kto má niečo do činenia so svadobnou hostinou, harmonogramom dní a výberom hudby na sobáš.

Vzdala sa jedine plánovania kvetinovej výzdoby. Mne a Farah dala voľnú ruku. Celé hodiny sme dumali, ako z Múzea Gardiner urobiť ten najväčšie skleník. Pivónie a ruže, ľalie a iskerníky, popínavý brečtan, listy asparágu a magnólie.

Bridget sa bude páčiť všetko, čo vytvorím. Je mojou najzvučnejšou zástankyňou, najhlasitejšou povzbudzovačkou. A po smrti tety aj jedinou. Nikto iný v mojom živote ma nemiluje a nepodporuje dobrovoľne a bez podmienok. Verí vo mňa viac než ja sama. Výzdoba na jej svadobný deň je príležitosť poďakovať sa jej, vrátiť jej všetko, čo pre mňa urobila. Prekoná všetko, čo som doteraz vytvorila. Bude mojím svadobným darom. A chcem, aby ju môj dar rozplakal.

Zlahka, ale podráždene sa hodím hlavou na stôl a vylakám tak Sylviu. Poškrabkám ju za uchom. Znovu sa uloží.

Ozve sa zvonček nad dverami. Vystrie ma ako pravítko a odrazu sa usmievam na mladého muža, ktorý práve vošiel. Je pekne oblečený. Pôsobí nervózne. Asi prvé rande. Možno je to rande dôležité. Žiadosť o ruku? Na tieto veci mám nos. S Farah potichu súťažime o to, ktorá z nás má lepší odhad. Možno sa priateľky opýta, či sa k nemu nasťahuje?

„Ahoj,“ pozdravím. „Potrebujete niečo konkrétne?“

„Hej. Potrebujem nejaké kvety.“

Cítim, že Farah sa snaží ovládnuť a negúľať očami.

„No, tak to ste na správnom mieste. Špeciálna príležitosť? Pre koho ich kupujete?“

„Pre priateľovu matku. Neviem, aké kvety sa jej páčia.“

„Zoznámenie s rodičmi?“

„Áno.“

Farah mi venuje namyslený pohľad. Bola som blízko.

„O šiestej máme rezervovaný stôl v reštaurácii na konci ulice,“ dodá. „Uvidel som váš štít a napadlo mi, že by som jej mal niečo kúpiť.“

Mrknem na hodiny. O dvadsať minút šesť hodín. Čudné. Bridget tu už mala byť. Máme sa stretnúť o päť minút, ale väčšinou chodí skôr. V butik, ktorý sa nachádza o jeden blok na západ, má dnes poslednú skúšku šiat. Pôjdeme tam spolu, vezmeme šaty a dáme si večeru.

„Pomôžem vám,“ prehovorí Farah, vstávajúc zo stoličky. Zákazníkovi sa prihovorí odovzdaným a zároveň prezieravým hlasom. Mne sa to ešte nikdy nepodarilo. Som temperamentná, a keď sa usmievam, ukazujem všetky zuby.

Odvedie ho k ručne viazaným kyticiam. Ostali len tri, ale má šťastie, že si vôbec má z čoho vybrať. Na konci dňa nám zvyčajne neostáva nič.

Kým Farah pomáha mužovi s výberom, ja sa znovu sústredím na náčrt. Prižmúrim oko a predstavím si Bridget v slonovinovej farbe, Milesa v obleku. Jej šaty sú elegantné, jednoduché. Aj preto si myslím, že klenba by mala byť pompéznejšia. Ak by si vybrala extravagantné šaty, určite by som ich nezatienila kvetinami. Tie jej sú krásne, ale bez akejkoľvek ozdoby. Dokonca nemajú ani vlečku.

Vlečka.

Vezmem ceruzku a pustím sa do kreslenia klenby, z ktorej kvety v kaskádach padajú k zemi a ťahajú sa po dlážke. Bude to ako kvetinová rieka. Kvetinová vlečka.

Vôbec si nevšímam, že Farah stojí za mojím chrbtom. Vtom sa ozve: „Naozaj prepracované.“

„Dokonalé.“

„Dokonalé,“ súhlasí.

Ďalej musím prísť na to, aké kvety objednať, ale na to mám ešte času dosť. Kvetinová aukcia, kde každý týždeň robím obrovský nákup, je prvá na mojom utorkovom zozname. Na rozhodnutie mám teda ešte päť dní. A keďže klenbu už mám vymyslenú, môžem sa sústrediť na zajtrajšok. Zahryznem si do pery.

Akoby mi Farah čítala myšlienky: „Chceš pred stretnutím ešte niečo prejsť?“

Zajtra raňajkujem s Lillian, manažérkou podujatí Ceny, jednej z najluxusnejších reštauračných skupín. O Kvetinárni si prečítala

v novinách a požiadala nás, aby sme sa ujali kvetinovej výzdoby vo všetkých reštauráciách skupiny. Je ich osem, jedna v nóbl hoteli, kde sa máme spolu najesť. Mój piatok sa začne tridsaťdolarovou omeletou a zmluvou, ktorá mi môže zmeniť život.

„Asi nie,“ odpoviem.

Som si istá, že ten kus papiera zajtra podpíšem, ale nepopieram, že nie som celkom vo svojej koži. Možno si to chcem rozmyslieť, lebo korporátne objednávky ma nenapĺňajú – desiatky rovnakých váz, bez nápadu či osobitosti. Alebo sa bojím, že neovládnam taký nápor. Už teraz zamestnávam Farah a dve brigádničky, ale ak sa rozhodnem pracovať aj pre Cenu, budem potrebovať ešte ďalšie dve alebo tri zamestnankyne. A hoci aranžovanie kvetín milujem, manažérsku prácu neznášam. Rozhovory sú pre mňa ťažké. Ak ma však nedostatok sebadôvery a strach brzdia, mám o dôvod viac sa do toho vrhnúť. Okrem toho, ak by som do toho šla, mohla by som Farah zaplatiť omnoho viac, toľko, koľko si zaslúži.

„Teším sa,“ prezradím Farah. „Ale som aj unavená. Už týždne som sa nevyspala.“ Namiesto spánku som stále premýšľala.

„Možno by ti prospel deň voľna...“

„Vieš, že si ho nemôžem dovoliť.“ Už teraz makáme ako fretky.

Zavrčí. „Tak nebuď vonku dlho. Keď si poriadne neoddychneš, si ako vygrcaný rezanec.“

Farah podíde k vchodovým dverám a zatvorí ich na závoru. Pozriem sa na hodiny. Na svoje prekvapenie zistím, že je už skoro šesť. Bridget mešká desať minút. Lenže ona nikdy nemešká. Je to ten najspolahlivejší človek na svete.

Najlepšie kamarátky sme sedem rokov a za celý ten čas meškala presne jediný raz. Na prvý spoločný výlet. A vtedy sa toho udialo dosť.

„Zvláštne,“ poviem a snažím sa, aby mi do hlasu neprenikol strach. Bridget je v poriadku. Musí byť.

„Musí trčať v zápche,“ utešuje ma Farah. Lenže v jej hlase počujem neistotu.

„Možno.“

Bridget pracuje ako viceprezidentka v nemocnici Sunnybrook. Chcela odísť presne o piatej, aby mala dosť času. Premávka bola totiž zvyčajne príšerná.

Pošlem jej správu, ale neodpovie.

Desať minút po šiestej sa ma zmocní panika. Odomknem dvere a vyjdem do dusného augustového večera. Poobzerám sa po ulici Queen Street East. Hľadám hlavu s bielozlatistými špirálkami. Do Bridgetiných vlasov som sa zamilovala. Skôr než sme sa prvýkrát rozprávali, na stretnutí všetkých zamestnancov som jej zízala na zadnú časť hlavy. Na svadbu si ich dala nafarbiť naplatinovo, ale mne sa viac páči jej prirodzená farba, jemnejší odtieň. Pripomína mi stohy sena na konci leta.

Tak ako zvyšok Toronta, aj Leslieville svoje čaro predvádza v horúce večery. Vidím tri červené električky, ktoré za sebou smerujú na západ, staršieho baseta vo vozíku a batola s rozťapajúcou sa zmrzlinou, tvárou a rukami lesklými od zelených mäťových kúskov. Bridget však nevidím nikde.

Vrátim sa dnu. Farah prepočítava zajtrajšiu dodávku kvetín. Zo zadnej časti obchodu vezmem metlu a pustím sa do zametania listov, kvetov a útržkov stúh.

Farah namieri prst mojím smerom. Ostrý necht na špičke zdobí pásik kyselinovožltej farby. „Prestaň zametať. Nemusíš mi pomáhať.“

„Viem, ale som tu...“ A potrebujem sa rozptýliť.

„Sadni si. Oddýchni si aspoň tridsať sekúnd. Si vystresovaná a potom som vystresovaná aj ja.“

Znovu sa pozriem na hodiny. Šesť hodín osemnásť minút. Srdce mi bije ako opretek. Bridget by nezmeškala niečo také dôležité ako poslednú skúšku šiat. „V butiku sme mali byť o šiestej.“

Zavolám doň. Možno sme sa nepochopili a mala som sa s Bridget stretnúť tam. Nie, roztrpčená predávajúca mi do telefónu oznámi, že Bridget neprišla. Mešká dvadsať minút, o siedmej zatvárajú a toto obdobie roka je veľmi hektické, viem o tom? Ospravedlním sa a uistím ju, že čoskoro dorazíme.

Dozametám a odtiahnem si stoličku. Roztrasenými prstami pošlem Bridget ďalšiu správu, skontrolujem kanál CP24 a pátram po nehodách na ceste.

„Lucy,“ upozorní ma Farah. Nepáči sa mi ani jej nežný hlas.

Už som stratila tetu. Nemôžem stratiť aj Bridget.

Muselo sa stať niečo strašné.

Opäť vstanem. Prechádzam sa hore-dolu po obchode. Sylvia ma chvíľu pozoruje, vstane z teplého miestečka pod stolom a prechádza sa so mnou.

Prejde najdlhších päť minút môjho života. Vtom mi v ruke zabzučí mobil. Keď na displeji zbadám Bridgetino meno, z hrdla sa mi vyderie zvláštny zvuk, niečo medzi vzlykom a výdychom úľavy.

„Kde si, Bridget?“ opýtam sa. „Si v poriadku?“

Jej hlas čosi neustále prerušuje, sotva ju počujem pre vietor vanúci do mikrofónu.

„Nepočujem ťa. Ty mňa áno?“

„Včielka?“

Linka zapraská. Začujem zasvišťanie posuvných dverí a odrazu vietor ustane.

„Včielka?“ Hlas svojej najlepšej kamarátky už rozoznám jasne, ale niečo mi na ňom nesedí. Znie zlomene. Slabo.

„Čo sa deje? Kde si? Už pred polhodinou sme mali byť v butiku.“

„Som doma,“ odvetí. „Som v Letnom vánku.“

Chvíľu mi trvá, kým pochopím, čo hovorí. „Si... čo?“ V ušiach akoby mi dunela zbijačka. „Stalo sa niečo rodine? Tvojim rodičom? Je...“ Zarazím sa, aby som nepoužila nesprávne meno. „Je Vlk v poriadku?“

Začujem, ako potiahne nosom, a zadržím dych. „Hej. Sú v poriadku. Len som si myslela, že budú tu. Nič mi nepovedali.“

„Nechápem, Bridge. Čo ti nepovedali?“

„Rozhodli sa ísť do Toronta autom. Urobili si z toho výlet,“ vysvetlí upištanejším hlasom. „Vieš, akí sú.“

Viem, akí sú. Bridgetini rodičia sú spontánni, presný opak ich dcéry. Ide ju z toho rozhodíť. Bridgetin odchod na ostrov preto nie je len nezvyčajný. Cítim problém.

„Dobre. Ale, Bridget, prečo si na ostrov odišla ty? Svadba je o necelé dva týždne.“

Dnes večer je naplánovaná skúška šiat. Zajtra som mala ísť k nej domov. Miles mal pripraviť exkluzívnu večeru a ja som mala Bridget pomôcť s dokončením zasadacieho poriadku a zoznamu pre fotografa. Tento víkend usporadúvam rozlúčku so slobodou.

„Viem, viem, viem. Ale musela som vypadnúť, Včielka. Musela som sa vrátiť domov.“ Hovorí prerušovane a v návaloch, tak rýchlo, že takmer prepočujem nasledujúcu vetu. „A potrebujem tu aj teba.“

„Potrebuješ ma doma? Na Ostrove princa Eduarda?“

Farahino obočie vyletí až k línii vlasov.

„Fakt, fakt ťa tu potrebujem. Príď, prosím,“ prosíka. Znovu potiahne nosom. „Letí sa sem aj zajtra a stále majú voľné miesta. Práve si prezerám stránku.“

„Chceš, aby som prišla na ostrov zajtra?“ S otvorenými ústami zízam na Farah. Sylvia si sadne vedľa nej a nakloní hlavu.

„Včielka, prosím. Prosím, podpor ma. Potrebujem ťa.“

Mohla by som sa vyhovoriť na milión vecí a ostať doma. Zajtrajšie stretnutie s Cenou. Utorková kvetinová dražba. Nevieam, či brigádnicí môžu robiť nadčasy. A, samozrejme, mám na krku prípravy na Bridgetinu svadbu.

Lenže Bridget nikdy neprosí o pomoc. Nikdy nemusela. Miluje ma až za hrob, ale nikdy ma nepotrebovala tak ako ja ju. Až doteraz. Ak by ma požiadala o pomoc, šla by som za ňou aj na kraj sveta. Povedať jej „nie“ neprichádza do úvahy.

Pozriem sa na Farah. „Chod,“ zašepká.

„Dobre,“ odpoviem Bridget, krútiac hlavou. Neverím, že to naozaj urobím.

„Prídeš na ostrov?“

Prehltmem. „Áno,“ pritakám. „Prídem.“

Prídem, hoci mám veľmi dobrý dôvod na to, aby som na Ostrov princa Eduarda už nikdy nevstúpila.